

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci navrhovatele: **FK TEPLICE a. s.**, se sídlem Na Stínadlech 2796, Teplice, zastoupen Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Florenci 15, Praha 1, proti odpůrci: **Obec Modlany**, se sídlem Modlany 34, Modlany, zastoupen Mgr. et Mgr. Michalem Bouškou, advokátem se sídlem Teplého 2786, Pardubice, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy Územního plánu Modlany vydaného usnesením zastupitelstva Modlany č. 4/5/22 na zasedání konaném dne 21. 9. 2022, v řízení o kasační stížnosti odpůrce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 2. 2023, č. j. 40 A 4/2022 - 77,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 2. 2023, č. j. 40 A 4/2022 - 77, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Předmětem sporu v projednávané věci je zákonnost opatření obecné povahy – Územního plánu Modlany, vydaného usnesením zastupitelstva obce Modlany č. 4/5/2022 na zasedání konaném dne 21. 9. 2022 (dále jen „napadené opatření“).

[2] Navrhovatel se domáhal návrhem podaným u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) zrušení celého napadeného opatření, případně pouze zrušení územního plánu v části týkající se pozemků navrhovatele parc. č. XA, XB, XC a XD v k. ú. Modlany.

[3] Krajský soud se nejdříve zabýval souladem napadeného opatření s nadřazenou územně plánovací dokumentací. Vzhledem k obecnosti námitky navrhovatele však dospěl k závěru, že odpůrce se v napadeném opatření touto otázkou dostatečně a přezkoumatelně zabýval. Navrhovateli pak také nepřísluší namítat nedostatek ploch pro rekreaci, neboť jako právnická osoba, která nemá v obci sídlo, není tímto zasažena na svých právech.

[4] Dále se krajský soud zabýval námitkou nezákonnosti vymezení plochy K14, v níž byl vymezen lokální biokoridor LBK8. Dospěl k závěru, že za situace, kdy tedy není pro dané území zpracován plán systému ekologické stability, je dle soudu naopak na základě zmocnění § 4 odst. 1 zákona o ochraně přírody povinností pořizovatele územního plánu jako orgánu územního plánování vymezit v území ve spolupráci s orgány ochrany přírody, vodohospodářskými orgány, orgány ochrany zemědělského půdního fondu a státní správou lesního hospodářství lokální systém ekologické stability a tím naplnit veřejný zájem na jeho vytvoření. Nicméně podle krajského soudu byl lokální biokoridor v napadeném opatření vymezen nesprávně, neboť jeho umístění bylo v rozporu logickým uspořádáním terénu; v důsledku toho jej soud považoval za nezákonně vymezený.

[5] Ohledně námitky nepřiměřeného zásahu do navrhovatelova vlastnického práva uvedl, že odpůrce v rámci textové části nového územního plánu neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že považuje řešení dotčeného území obsažené v původním územním plánu za nesprávné a odporující veřejným zájmům. Zvolená kritéria přístupu k ochraně dotčených veřejných zájmů by měl na základě principu nediskriminace odpůrce aplikovat stejně v rámci celého regulovaného území. Odpůrce rovněž neidentifikoval žádné zásadní změny faktické ani právní, které by odůvodňovaly či vynucovaly změny způsobu využití pozemků navrhovatele.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Odpůrce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Předně uvedl, že navrhovatel v průběhu řízení o přijetí napadeného opatření nijak nerozporoval vyústění lokálního biokoridoru LBK8, naopak sám takové vyústění alternativně navrhoval. Krajský soud k závěru, že biokoridor byl vymezen nezákonně, dospěl v rámci vlastní aktivity, neboť navrhovatel pouze uvedl, že jej nelze umístit bez existence plánu ekologické stability. Nadto argumentace krajského soudu neobstojí ani z hlediska věcného posouzení. Smyslem biokoridoru není pouze jeho využití v celkové délce, ale zpřístupnění krajiny.

[8] Krajský soud (dle názoru stěžovatele) nesprávně posoudil otázku nezákonnosti vymezení ploch NZ na pozemcích navrhovatele. Napadené opatření, jakožto nový územní plán, je však vystavěn na zcela nové koncepci, která spočívá v regulaci a ucelení ploch určených k zastavění. Nesouhlasil proto s názorem krajského soudu o neexistenci adekvátních důvodů pro změnu v regulaci. Zejména právě změna v koncepci rozvoje území a omezení zastavitelných ploch je hlavním důvodem pro vynětí navrhovatelových pozemků ze zastavitelné plochy. Dále stěžovatel upozornil na skutečnost, že navrhovatel nenamítal

pokračování

diskriminační postup vůči jeho pozemku, přičemž však krajský soud vyhodnotil napadené opatření jako diskriminační vůči jeho nemovitostem.

[9] Krajský soud se zabýval proporcionalitou úpravy obsaženou v napadeném opatření, avšak na základě velmi obecné námitky. Dle stěžovatele tak činil nad rámec návrhu. Také pozemky, které krajský soud využil pro porovnání diskriminačního charakteru nebyly zvoleny vhodně, neboť se jedná o malé a nesrovnatelné plochy, nacházející se v těsné blízkosti stávající výstavby.

[10] Stěžovatel pak nesouhlasí ani s rozsahem, v jakém bylo napadené opatření zrušeno, neboť krajský soud svým výrokem zrušil také části územního plánu, které stěžovatel nenapadl. V závěru uvedl svůj nesouhlas s výrokem o náhradě nákladů řízení, neboť navrhovatel dle jeho názoru neměl plný úspěch.

[11] Navrhovatel se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s názorem krajského soudu. Stěžovatel nedostatečně odůvodnil zásah do jeho vlastnických práv, kterým došlo ke změně ve využití území. Taktéž souhlasil s posouzením nezákonnosti umístění biokoridoru na jeho pozemcích.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobami oprávněnými, a je tedy projednatelná.

[13] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Stěžejními otázkami v nyní posuzovaném případě jsou ty, zda krajský soud mohl posuzovat umístění biokoridoru s ohledem na žalobní bodu uplatněné v návrhu, a zda stěžovatel nepřiměřeně zasáhl do vlastnických práv navrhovatele přijetím napadeného opatření, kterým vyjmul jeho pozemky ze zastavitelných ploch.

[16] Územní samosprávné celky uplatňují a vykonávají při rozhodování o rozvoji svého území právo na samosprávu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11), jež garantuje Ústava České republiky (čl. 8). Do územní samosprávy spadají záležitosti s převážně místním nebo regionálním dopadem, jejichž úprava je v zájmu obce a jejích občanů, přičemž obec je územní celek, který pečuje o všestranný rozvoj svého území a potřeby svých občanů a při plnění svých úkolů chrání též veřejný zájem [§ 2 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení)]. Přijatý územní plán představuje nástroj, kterým obec ovlivňuje využití pozemků nacházejících se na jejím území. Jedná se tak o vyjádření jejího práva na samosprávu a uvážení v přístupu k rozvoji obce. V procesu územního plánování tak dochází k vážení řady různých (často odlišných nebo dokonce protichůdných) zájmů soukromých

(individuálních či skupinových) i veřejných. Výsledkem musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území při zachování výše zmíněných zásad je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje výkon práva na samosprávu daného územního celku.

[17] Rozhodnutí obce ohledně využití jednotlivých pozemků a ploch však nemůže být zcela svévolné. Musí mimo jiné respektovat také požadavek na kontinuitu rozvoje obce. Územní plánování nemůže být činností zcela nahodilou, nepředvídatelnou a svévolnou. Je proto žádoucí, aby se pořizovatel územního plánu snažil respektovat územní plány předchozí. V zájmu právní jistoty a legitimního očekávání je tedy třeba respektovat kontinuitu územního plánování. Požadavek na kontinuitu však není absolutní, zejména nesmí znemožnit revizi existujícího stavu. Nelze totiž přehlížet též protichůdný princip dynamiky územního plánování, jenž požaduje reagovat na aktuální podněty a potřeby. Opačný přístup by znamenal vyprázdňení práva obce regulovat rozvoj zástavby na svém území (např. rozsudek ze dne 2. 11. 2022, č. j. 10 As 175/2022 - 87, rozsudek ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 AOs 2/2012 - 53, nebo ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As 155/2014 - 73.)

[18] Jak soud již shora zdůraznil, přijetím územního plánu či jeho změny dochází prakticky vždy k určitému dotčení na vlastnickém právu soukromých osob, neboť vymezení konkrétní plochy pro určitý účel s sebou nese nemožnost změnit stávající využití nemovitosti pro jiný než územním plánem předvídaný účel. Úkolem soudu v rámci přezkumu zásahu do práv navrhovatele je proto, za splnění dalších podmínek, zjistit, zda si pořizovatel územního plánu nepočínal zjevně svévolně či diskriminačně, zda úkoly a cíle, které prostřednictvím územního plánu naplňuje, jsou legitimní a zákonné, a zda se v případě omezení vlastnických práv jedná o omezení v nezbytně nutné míře, vedoucí rozumně k zamýšlenému cíli a je činěno nejšetrnějším možným způsobem.

[19] Úlohou soudu v řízení o zrušení územního plánu je poskytovat ochranu před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů. Úkolem soudu není určovat, jak má být určité území využito, a aktivně tak dotvářet územní plánování. Při hodnocení zákonnosti změny územního plánu se musí soud řídit zásadou zdrženlivosti [takto např. již rozsudky ze dne 24. 10. 2007, čj. 2 Ao 2/2007 - 73, č. 1462/2008 Sb. NSS, ze dne 14. 2. 2013, čj. 7 AOs 2/2012 - 53]. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (srov. bod 114 rozsudku ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010-103). Nejvyšší správní soud poukázal ve své judikatuře i na to, že při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace se řídí zásadou zdrženlivosti (srov. rozsudek ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, č. 1462/2008 Sb. NSS). Ke zrušení (namítané části) opatření obecné povahy by měl proto soud přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření alespoň v relevantní části.

III.A vymezení lokálního biokoridoru LBK8

pokračování

[20] Stěžovatel předně namítal, že se krajský soud neměl otázkou nezákonnosti vymezení lokálního biokoridoru LBK8 vůbec zabývat. Navrhovatel totiž takovou námitku nevznášel v průběhu procesu přijímání napadeného opatření.

[21] Nejvyšší správní soud připomíná, že pokud účastník, brojící proti procesním vadám při přijímání opatření obecné povahy, proti věcné správnosti přijatého řešení anebo proti neproporčním důsledkům, které plynou z opatření obecné povahy, mohl při přiměřené péči o svá práva podat věcné námitky či připomínky proti správnosti připravovaného řešení, a bez objektivních důvodů tak neučinil, nemůže správní soud bez závažných důvodů porušit právní jistotu dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územního plánu a nyní tento územní plán respektují. Mohlo by tím docházet k situacím, že by neaktivní účastníci v průběhu přípravy měli výhodnější postavení a jejich práva by byla chráněna ve větší míře než práva účastníků, kteří svá práva zákonem předpokládaným způsobem hájili (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010 č. j. 1 Ao 2/2010 - 116). Platí tedy obecné pravidlo, že soud nemůže na základě žalobních námitek, které zazněly poprvé až v soudním řízení, zrušit opatření obecné povahy, neboť by tím narušil právní jistotu všech jeho ostatních adresátů. Nadto zde musí být vždy prostor zpracovatele územního plánu, aby mohl reagovat na námitky a případně obhájit jím zvolené řešení. Tuto praxi, podle níž v případě pasivních navrhovatelů správní soudy přezkoumávají pouze zákonnost, a nikoliv i proporционаlitu přijatého řešení, potvrdil i Ústavní soud v nálezu ze dne 9. 12. 2013, sp. zn. I. ÚS 1472/12.

[22] Nepodání námitek (či připomínek) má vliv i na nároky, které je třeba klást na odůvodnění řešení přijatého opatřením obecné povahy. Navrhovatel, který nepodal námitky, zpravidla nemá nárok na to, aby se odpůrce v odůvodnění územního plánu vypořádal se změnou funkčního využití konkrétně jeho pozemků (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, čj. 5 Aos 3/2013 - 33).

[23] Nicméně jak uvedl Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 1472/12, i procesně pasivní navrhovatel může vznášet námitky nezákonnosti opatření obecné povahy, pokud by tím ovšem nebyla nepřiměřeně zasažena práva těch subjektů, jež dosud jednaly v dobré víře v zákonnost napadeného opatření obecné povahy. Navrhovatelé tak mohou namítat nezákonnost napadeného opatření i v případě, kdy byli procesně pasivní v průběhu jeho přijímání. Nově vznesená námitka před soudem však nemůže mířit pouze proti nepřiměřenosti zásahu do chráněných zájmů navrhovatele. Obdobně se vyjádřil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 Ao 5/2011 - 43, kde uvedl, že „v určitých případech nemusí mít nepodání námitek nebo připomínek v průběhu pořizování zásad územního rozvoje vliv na aktivní legitimaci navrhovatelů. V tomto případě, kdy by skutečným meritem soudního přezkumu měl být vedle přezkumu obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu opatření obecné povahy se zákonem (...) zejména přezkum obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality, však není možné po soudu požadovat, aby provedl odbornou úvahu ve směru vážení důležitých veřejných zájmů či veřejného zájmu a ochrany vlastnictví navrhovatelů, aniž by tuto úvahu před ním provedl příslušný správní orgán.“

[24] Tak tomu bylo také v nyní posuzovaném případě. Navrhovatel v průběhu řízení o přijetí napadeného opatření nijak nezpochybňoval zákonnost vymezení biokoridoru

LBK8. Takovou námitku uvedl až v návrhu podanému ke krajskému soudu, ve které zpochybňoval možnost stěžovatele vymezit lokální biokoridor bez podkladu v podobě plánu ekologické stability. Namítal tedy, že biokoridor LBK8 nebyl vymezen v souladu se zákonem. Současně se tento biokoridor nachází pouze na pozemcích ve vlastnictví navrhovatele.

[25] Posouzení otázky umístění biokoridoru LBK8 se tak týkalo námitky nezákonnosti úpravy obsažené v napadeném opatření, přičemž jejím posouzením nebylo zasaženo do práv a povinností dalších osob. Krajský soud se touto námitkou, ač byla uplatněna až v žalobě, zabývat mohl a měl. V návaznosti na vznesenou námitku v napadeném rozsudku uzavřel, že stěžovatel mohl biokoridor LBK8 v napadeném opatření vymezit i bez potřebných podkladů (zejména plánu ekologické stability).

[26] Krajský soud však následně vykročil z mezí přezkumu napadeného opatření, kdy se nadále zabýval samotnou otázkou vhodnosti umístění daného biokoridoru na pozemcích navrhovatele a jeho funkčnosti. Navrhovatel rozporoval zákonnost samotného umístění biokoridoru LBK8 bez potřebných podkladů, nikoliv však vhodnost jeho vyústění u břehu vodní nádrže Modlany. Dokonce v návrhu výslovně uvedl, že považuje vymezení biokoridoru za důležité a navrhoval alternativní vedení se stejným zakončením. Ale ani tato námitka nemohla založit oprávnění soudu zabývat se vhodností umístění dotčeného biokoridoru.

[27] Posoudit otázku vhodnosti a přiměřenosti umístění biokoridoru náleží primárně odpůrci; správní soudy se se nemohou zabývat „v první linii“ námitkami brojícími proti proporcionalitě příslušného opatření (např. rozsudek ze dne 11. 11. 2021, č. j. 1 As 226/2021 - 70).

[28] Kasační soud proto uzavírá, že krajský soud se mohl a měl zabývat obecnou otázkou zákonnosti umístění koridoru, tedy otázkou, zda tak mohl stěžovatel učinit i bez potřebných dokladů, zejména pak plánu ekologické stability. Nemohl se však zabývat správností a vhodností umístění samotného biokoridoru. A to jak z důvodu, že mu tuto otázku nepřísluší jako prvnímu posuzovat v případech, kdy navrhovatel nevznášel tuto otázku v řízení o přijetí napadeného opatření; tak z důvodu, že navrhovatel ani v návrhu takového důvodu nevznášel.

[29] Podle § 101d odst. 1 s. ř. s. je soud vázán rozsahem a důvody návrhu. Krajský soud v částí týkající se posouzení vhodnosti umístění (a zejména zakončení) biokoridoru LBK8 vykročil mimo rámec návrhu a nedostal nejen zásadě nestrannosti (tím že vykročil z mezí dispoziční zásady), ale ani zásadě předvídatelnosti soudního rozhodování, jež je podle četné judikatury Ústavního soudu součástí zásad ovládajících spravedlivý proces, včetně zásady rovnosti zbraní. Toto jeho pochybení samo o sobě by postačovalo ke zrušení napadeného rozsudku.

[30] Vzhledem ke skutečnosti, že krajský soud však zrušil část napadeného opatření také v dalších plochách, musí se Nejvyšší správní soud zabývat také další částí kasační stížnosti.

III.B Nezákonnost vymezení ploch NU

pokračování

[31] Stěžejní argumentace stěžovatele mířila proti posouzení proporcionality zásahu do práv navrhovatele.

[32] Nejvyšší správní soud připomíná, že územní plán musí respektovat také požadavek na kontinuitu rozvoje obce. Pořizovatel územního plánu by měl v zájmu právní jistoty a legitimního očekávání respektovat předchozí územní plány. To však nečiní požadavek na kontinuitu absolutním; zejména nesmí znemožnit revizi existujícího stavu.

[33] Stěžovatel nesouhlasí s argumentací krajského soudu, že neuvedl dostatečné důvody pro změnu využití pozemků ze zastavitelné plochy na plochu nezastavitelnou. Tuto změnu odůvodnil zejména snahou zredukovat nevyužitou zastavitelnou plochu v obci a ochranou zemědělského půdního fondu.

[34] Kasační soud obecně nezpochybňuje, že obec jako samosprávný celek rozhoduje o využití pozemků nacházejících se na jejím území. Nicméně zásah do práv vlastníků nemovitostí musí být vždy přiměřený a řádně odůvodněný (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120). Změna využití plochy ze zastavitelné na nezastavitelnou je zcela jistě možná, nicméně takovýto zásah do práv vlastníků je třeba obzvláště odůvodnit. S ohledem na výše uvedený požadavek kontinuity územního plánování, jehož účelem je chránit legitimní očekávání vlastníků nemovitostí, je třeba klást zvýšený důraz na odůvodnění dané změny.

[35] Krajský soud v napadeném rozsudku uzavřel, že stěžovatel nedostatečně odůvodnil vyjmutí pozemků navrhovatele ze zastavitelných ploch. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Krajský soud přehledně shrnul obsah námitek navrhovatele, které vznášel v průběhu procesu přijímání napadeného opatření. Kasační soud proto v této části v podrobnostech odkazuje na napadený rozsudek.

[36] Stěžovatel pak v kasační stížnosti uvádí, že změna ve využití pozemků byla dostatečně podložena potřebou snížit zastavitelné plochy, které byly předchozím územním plánem naddimenzovány. Nicméně jak správně podotknul krajský soud v napadeném rozsudku, stěžovatel sice uvedl obecné důvody vedoucí k potřebě snížit počet zastavitelné plochy. Zároveň však ve vztahu k pozemkům navrhovatele (a dalším v dané lokalitě) uvedl, že důvodem změny jejich využití je, že nebyla identifikována poptávka na využití původním územním plánem vymezených ploch rekreace. Navrhovatel však nejpozději v průběhu procesu přijímání napadeného opatření upozorňoval na skutečnost, že o využití dané plochy k rekreačním účelům má zájem a podniká již konkrétní kroky k umožnění realizace svého záměru.

[37] V tomto směru tedy odůvodnění stěžovatele nemůže obstát; základní kritérium, které stanovil pro důvod změny využití pozemku nebylo naplněno. Navrhovatel tvrdil plánované využití plochy a uvedl konkrétní kroky směřující k tomuto využití. Na tyto námitky však stěžovatel v odůvodnění nikterak konkrétně nereagoval.

[38] V příkrém rozporu s tvrzením stěžovatele je pak také textová část napadeného opatření. Mezi prioritami obce je mimo jiné stanovena plocha severně od obce Modlany,

nacházející se mezi vodními nádržemi Modlany a Kateřinka, pro rozvoj rekreačního využití. Přitom právě v této oblasti se nacházejí pozemky navrhovatele, jejichž využití bylo napadeným opatřením změněno na nezastavitelnou plochu.

[39] Kasační soud pak nesouhlasí ani s názorem stěžovatele stran ochrany zemědělského půdního fondu (dále jen „ZPF“). Krajský soud správně podotknul, že ochrana ZPF II. stupně by sice mohla představovat dostatečně silný veřejný zájem, na základě kterého by mohlo dojít ke změně využití, vytkl však stěžovateli, že pouze s tímto odkazem nebylo možné vyloučit celou bývalou plochu určenou pro rekreaci ze zastavitelného území. Stěžovatelova argumentace v kasační stížnosti, že vyloučení plochy v tomto rozsahu ZPF II. stupně ze zastavitelných ploch prakticky znemožňuje provedení navrhovatelova záměru, neodůvodňuje změnu pro celou dotčenou plochu.

[40] Je nutné však upozornit stěžovatele na to, že nelze v jedné části napadeného opatření koncepčně plánovat rozvoj rekreačních ploch obce v oblasti pozemků navrhovatele (viz výše) a zároveň proti této možnosti argumentovat nutnou ochranou ZPF II. stupně, která se nachází v téže lokalitě. Takové odůvodnění by z hlediska vnitřní rozpornosti nemohlo obstát.

[41] Stěžovatel dále poukazoval na to, že krajský soud vybočil z návrhových bodů, kdy část své argumentace založil na diskriminačním přístupu k pozemkům ve vlastnictví navrhovatele. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že tuto argumentaci použil krajský soud pouze podpůrně, aby zdůraznil nepřiměřenost regulace obsažené v napadeném opatření. Takový postup krajského soudu pak nelze považovat za vykročení z návrhových bodů, které by mělo za následek zrušení napadeného rozsudku.

[42] Kasační soud nepřistoupil ani na námitku stěžovatele, že podání navrhovatele v průběhu procesu přijímání napadeného opatření byla příliš obecná. Z podaných připomínek a námitek je seznatelné, že navrhovatel nesouhlasil se zařazením jeho pozemků do nezastavitelné plochy NZ, bylo proto na odpůrci, aby řádně odůvodnil změnu jejich využití (viz výše).

[43] Ani námitku stěžovatele stran umístění pozemků v chráněném ložiskovém území neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Jak plyne z odůvodnění napadeného opatření, Obvodní báňský úřad pro území kraje Ústeckého připustil výstavbu v některých částech chráněného ložiskového území. Nelze proto paušálně v rámci soudního přezkumu vyslovit, že výstavba v této lokalitě je nepřípustná, neboť není vyloučeno, že by báňský úřad umožnil výstavbu v části tohoto území, obzvláště pokud se nachází na samém okraji obce.

[44] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud správně zrušil část napadeného opatření, neboť stěžovatel nedostal požadavku na řádné odůvodnění zásahu do práv navrhovatele, nedostatečně totiž odůvodnil změnu ve využití dotčených pozemků. Jelikož však krajský soud zároveň vykročil ze svého přezkumného rámce v otázce posouzení umístění biokoridoru LBK8, musí kasační soud napadený rozsudek zrušit a vrátit věc k dalšímu řízení krajskému soudu. Jeho úkolem v dalším řízení bude vymezit tu část napadeného opatření, která není dostatečně odůvodněná a zrušit ji, přičemž se bude řídit závěry tohoto rozsudku.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[45] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto rozsudek krajského soudu zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), v němž bude vázán shora vysloveným právním názorem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[46] Krajský soud v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. v dalším řízení rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2023

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu